

Arrest

**nr. 92 930 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 augustus 2012 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de heer A.A.S, van Iraakse nationaliteit, echtgenoot van verzoekster en vader van de gemeenschappelijke minderjarige kinderen, wordt op 8 juni 2011 in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 6 oktober 2011 dienen verzoekers (echtgenote en twee minderjarige kinderen) die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Damascus (Syrië) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 12 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van deze visumaanvragen.

Op 20 mei 2012 dienen verzoekers een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging in, ditmaal bij de Belgische ambassade te Amman (Jordanië).

Op 10 juli 2012 wordt gevraagd om in het kader van deze aanvraag bijkomende documenten voor te leggen: loonfiches van de referentiepersoon en een arbeidscontract of andere bewijzen van inkomsten.

Er wordt een document voorgelegd van het OCMW van De Panne van 19 juli 2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een leefloon ontvangt als alleenstaande sinds 3 augustus 2011.

Op 30 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot weigering van de visa gezinshereniging. Dit zijn de bestreden beslissingen. De beslissingen voor de moeder en de twee kinderen hebben een gelijkkluidende motivering die luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat een eerdere aanvraag tot gezinshereniging reeds werd geweigerd aangezien de heer A.S. zelf ten laste is van het OCMW en bijgevolg niet voldoet aan de vereiste voorwaarden gesteld door de wet.

Overwegende dat ter staving van de nieuwe visumaanvraag betrokkene een kopie van zijn arbeidskaart voorlegt; echter geeft dit geen indicatie over de bestaansmiddelen van de man. Bijgevolg werd aan de heer A.S. opnieuw de bewijzen van zijn effectieve bestaansmiddelen opgevraagd.

Uit de overgemaakte documenten blijkt dat de heer A.S. nog steeds een leefloon geniet van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 2 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals artikel 10 §5 van hogervernoemde wet stipuleert.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd.

(…)”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 september 2012 nr. 87 147 wordt deze beslissing geschorst (er werd één gezamenlijke beslissing meegedeeld aan de advocaat van verzoekers).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10, § 1 en 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. In een vijfde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren aan dat de vereiste van het voorleggen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet op hen, als familielid van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, van toepassing is.

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster en haar kinderen inderdaad beschouwd kunnen worden als familieleden in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet maar dat de referentiepersoon een vreemdeling is die de subsidiaire bescherming geniet en daarom slechts een verblijfsrecht van beperkte duur bezit, zodat artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet op hen van toepassing is. De verwerende partij meent dat artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet anders kan worden geïnterpreteerd dan dat hiermee enkel de genietters van subsidiaire bescherming met een onbeperkt verblijfsrecht worden bedoeld.

2.3. Verzoekers zijn familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij bevestigt dit in haar nota. De bestreden beslissing weigert hen het visum gezinshereniging omdat verzoekers zich niet kunnen beroepen op artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon (de vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet) niet bewijst of niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- (...);

5° (...);

6° (...);

7° (...).”

Artikel 10bis, § 2, van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een in ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

De vraag rijst of verzoekers vrijgesteld zijn van het voorleggen van een bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...).”

Verzoekers zijn zoals reeds gesteld vreemdelingen bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het vijfde lid van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Hieruit kan afgeleid worden dat de familieleden van een vreemdeling die geniet van de subsidiaire bescherming vrijgesteld zijn van de voorwaarde van het aanbrengen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, indien de bloed- en aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en indien de visumaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming. *In casu* is dit het geval, gezien verzoekster reeds gehuwd was met de referentiepersoon en de kinderen reeds geboren waren voor de referentiepersoon het Rijk binnenkwam (verzoekster en de kinderen bevinden zich momenteel nog in het buitenland) en de visumaanvraag werd ingediend op 20 mei 2012, binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 8 juni 2011.

De verwerende partij meent echter dat deze bepaling niet van toepassing is op verzoekers, omdat zij verzoekers beschouwt als familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur (artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet). Dit blijkt uit de bestreden beslissing en uit de nota.

Deze redenering van de verwerende partij is echter niet verenigbaar met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 49/2 van de vreemdelingenwet wordt aan de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend *“in de loop van het jaar na (...) de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus slechts over

een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet zijn onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbeperkt verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5) bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiaire bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de Richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53 0443/015, p. 10-11 en p. 13). waarin gesteld wordt *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt”.* en *“Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, (...).”*

Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond. Gezien de gegrondheid van dit onderdeel van het enig middel aanleiding geeft tot de ruimste vernietiging, dienen de overige onderdelen niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 augustus 2012 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET